

Таким чином, відеоаналіз є невід'ємною частиною підготовки воротарів у професійному футболі, дозволяючи їм краще розуміти тактичні схеми суперників та ефективно реагувати на різноманітні ігрові ситуації.

Наведемо загальні рекомендації для впровадження відеоаналізу в роботі з воротарями. По-перше, це використання сучасного програмного забезпечення: наприклад, Nacsport, яке дозволяє ефективно аналізувати дії гравців [1].

Далі, необхідною названа регулярність аналізу: проведення відеоаналізу після кожного матчу та ключових тренувань. Залучення воротаря до процесу – спільний перегляд та обговорення відео сприяє кращому розумінню та засвоєнню матеріалу. Також, актуальним стає фокус на розвиток: використання відеоаналізу не лише для виявлення помилок, але й для підкреслення сильних сторін воротаря.

Висновки. Отже, відеоаналіз є потужним інструментом у підготовці воротарів, що дозволяє детально вивчати їхні дії, виявляти помилки та розробляти стратегії для їх усунення. Його впровадження в тренувальний процес сприяє підвищенню ефективності гри воротаря та команди загалом.

Список використаних джерел

1. Muñoz, D. (n.d.). Video analysis for goalkeepers. Nacsport. Retrieved May 15, 2025, from <https://www.nacsport.com/blog/index.php/en-gb/Tips/video-analysis-goalkeepers>
2. Roex, A. (2025, February 19). Video analysis for goalkeeper development: Detailed study of actions for targeted improvement. Keeper in Motion. <https://keeperinmotion.com/en/2025/02/19/video-analysis-for-gokeeper-development-detailed-study-of-actions-for-targeted-improvement>
3. Catapult Sports. (n.d.). Video analysis in football: Enhance game tactics. Retrieved May 15, 2025, from <https://www.catapult.com/blog/video-analysis-in-football>

ОСОБЛИВОСТІ КОМАНДНОГО МЕНЕДЖМЕНТУ НА ЗАСАДАХ САМООРГАНІЗАЦІЇ У СФЕРІ ФІЗИЧНОЇ КУЛЬТУРИ ТА СПОРТУ

УЛЯНА САВКІВ, ІННА ТКАЧІВСЬКА

Прикарпатський національний університет імені Василя Стефаника

Актуальність теми. У сучасних умовах командна робота виступає не лише ефективним інструментом вирішення завдань, але й важливим чинником забезпечення як прямої, так і опосередкованої психологічної підтримки персоналу організації. Водночас формування та управління командами потребують урахування низки специфічних аспектів, зокрема обмеженості мотиваційних інструментів впливу в умовах сьогодення.

Одним із пріоритетних напрямів розвитку командного менеджменту є стимулювання підвищення рівня самоорганізації в межах команди, що набуває

особливого значення в контексті функціонування організацій в умовах воєнного стану.

Аналіз сучасних наукових досліджень та публікацій свідчить про зростаючий інтерес до проблематики ефективного формування та управління командами. Значний внесок у вивчення цих питань зробили дослідники, зокрема С. Маккрістал, К. Фасселл, Т. Коллінс, Д. Сильверман [1]; Д. Кеннеді [2]; Г. Хемел та М. Заніні [3]; Ч. Дахігг [4]; К. Лайнбек, Л. Хілл, Г. Брандо, Е. Трулав [5] та інші.

У своїх роботах вони акцентують увагу на необхідності підвищення адаптивних можливостей команд, формування згуртованості, прозорих внутрішніх комунікацій, а також розвитку ключових компетенцій, які сприяють успішній діяльності. Дослідження засвідчують, що варто переходити до нової управлінської парадигми – децентралізованої моделі організації, в якій значущість внеску кожного працівника визнається критично важливою для загального успіху.

Мета дослідження – вивчення особливостей та методів командного менеджменту на основі самоорганізації у сфері фізичної культури і спорту в умовах воєнного стану для підвищення ефективності роботи команд.

Методи дослідження: аналіз та узагальнення літературних джерел.

Результати дослідження. В умовах воєнного стану, в яких перебуває Україна, актуальним постає поглиблене вивчення методів командного управління з урахуванням морально-психологічного стану працівників. Війна зумовлює необхідність переосмислення традиційних управлінських підходів та адаптації методів менеджменту до нових викликів.

Методи управління командою репрезентують сукупність інструментів, що застосовуються керівником для організації, мотивації, координації та контролю колективної діяльності з метою досягнення стратегічних цілей організації. Вони є похідними від загальних методів управління персоналом, однак характеризуються специфікою взаємодії в межах малої соціальної групи, де ключовим чинником виступає міжособистісна комунікація та динаміка групових процесів.

Залежно від характеру впливу, етапів життєвого циклу команди та стилю керівництва, доцільно виокремити такі групи методів:

– адміністративні методи – базуються на організаційно-розпорядчих інструментах та формальних повноваженнях керівника;

– економічні методи – пов’язані зі стимулюванням членів команди шляхом матеріальної винагороди, участі у розподілі прибутку, преміювання тощо;

– соціально-психологічні методи – спрямовані на формування позитивного соціально-психологічного клімату в команді, підвищення мотивації, згуртованості та довіри між учасниками.

Особливу увагу також слід приділяти методам самоорганізації, які полягають у передачі частини відповідальності команді, що сприяє розвитку ініціативності, гнучкості й адаптивності.

У воєнних реаліях саме такі методи демонструють високу ефективність, оскільки забезпечують збереження продуктивності навіть за умов обмеженого контролю з боку керівництва.

Методи самоорганізації в управлінні командою становлять сукупність управлінських підходів, що спрямовані на активізацію внутрішнього потенціалу команди, розвиток її здатності до саморегулювання, прийняття колективних рішень та автономного виконання функціональних завдань без постійного зовнішнього контролю.

Основні методи самоорганізації включають:

–колективне прийняття рішень, що передбачає залучення всіх учасників команди до обговорення проблем та визначення оптимальних способів їх вирішення;

–ротація ролей і функцій між членами команди з метою запобігання монотонності, розвитку багатофункціональності та формування взаєморозуміння між учасниками;

–зворотний зв'язок у горизонтальних комунікаціях, що сприяє підвищенню відкритості, довіри та оперативному вирішенню внутрішніх конфліктів;

–самооцінка та колегіальне оцінювання результатів, як механізми підвищення відповідальності за спільний результат та розвитку культури саморефлексії.

Висновок. Застосування методів самоорганізації є особливо актуальним у кризових умовах, коли централізоване управління ускладнене або втрачає ефективність. В таких обставинах команди, здатні до самостійного функціонування, демонструють вищу стійкість, продуктивність та згуртованість.

Таким чином, впровадження сучасних підходів до командного управління, зокрема акцент на самоорганізацію, має стати важливою складовою управлінських стратегій українських організацій як у воєнний, так і в післявоєнний період.

Список використаних джерел

1. Маккрістал, С., Фасселл, К., Коллінс, Т., & Сильверман, Д. (2018). *Команда команд*. Київ: Моноліт-Bizz.
2. Кеннеді, Д. (2019). *Безжальний менеджмент та ефективність людських ресурсів*. Харків: Фабула.
3. Хемел, Г., & Заніні, М. (2021). *Людинократія. Створення компаній, в яких люди – понад усе*. Київ: Лабораторія.
4. Duhigg, C. (2016, February 26). What Google learned from its quest to build the perfect team. *The New York Times Magazine*. <https://www.nytimes.com/2016/02/28/magazine/what-google-learned-from-its-quest-to-build-the-perfect-team.html>
5. Лайнбек, К., Хілл, Л., Брандо, Г., & Трулав, Е. (2019). *Командна робота. Як впровадити зміни в компанії, щоб вас підтримали*. Київ: Наш формат.

ВИКОРИСТАННЯ АТЛЕТИЧНИХ БУЛАВ У ФІЗИЧНОМУ ВИХОВАННІ ШКОЛЯРІВ

ВІКТОР ШАНДРИГОСЬ¹, ГАЛИНА ШАНДРИГОСЬ²

¹Тернопільський національний педагогічний університет ім. В. Гнатюка

²Тернопільська загальноосвітня школа I-III ступенів № 28

Актуальність теми. В даний час досить актуальною є проблема фізичного розвитку і фізичної підготовленості школярів [2, 9]. У сучасному фізичному вихованні школярів спостерігається тенденція до впровадження нетрадиційних засобів і методів [1, 3], це пов'язано з кількома важливими чинниками:

1. *Мотивація учнів:* традиційні заняття фізкультурою часто сприймаються як одноманітні або нецікаві. Нетрадиційні методи дозволяють зробити уроки більш динамічними, інтерактивними й захопливими.

2. *Індивідуальний підхід:* використання нових засобів допомагає краще адаптувати заняття під рівень підготовки, інтереси та фізичні можливості кожного учня.

3. *Різнобічний розвиток:* сучасні методики сприяють розвитку не лише сили чи витривалості, а й координації, гнучкості, швидкості реакції.

4. *Інтеграція інновацій:* розвиток фітнес-технологій, прикладних видів спорту та реабілітаційних практик дає змогу виводити уроки фізичного виховання на новий рівень.

З нетрадиційних засобів найчастіше використовують: атлетичні булав, фітболи (гімнастичні м'ячі); батутні вправи; слінг-тренажери; TRX-петлі; босо-платформи, балансборди; інтерактивні ігрові комплекси тощо.

Серед нетрадиційних методів використовують: фітнес-комплекси та вправи з аеробіки, зумбі, табати; ігрові методи (імітаційні ігри, квести, рухливі ігри нового формату); йогу, пілатес, елементи східних практик; інтеграцію музики та ритму (ритміка).

Переваги використання даних засобів і методів є: підвищення зацікавленості дітей у заняттях; формування позитивного ставлення до фізичної активності; зменшення навантаження на опорно-руховий апарат за рахунок варіативності рухів; підвищення психоемоційного комфорту.

Мета дослідження. Проаналізувати використання атлетичних булав в якості засобу фізичного виховання.

Методи дослідження. В дослідженні застосовувались такі методи: теоретичний аналіз і узагальнення даних науково-методичної літератури та інтернет-джерел.

Результати дослідження. Атлетичні булав – це спортивні прилади, схожі на подовжені гирі або кийки, зазвичай виготовлені з дерева або металу. Їхня вага може варіюватися (від 0,5 до 5 кг і більше), залежно від рівня підготовки учасників [4, 5, 7].

Використання атлетичних булав у фізичному вихованні – це цікавий і ефективний метод розвитку координації, сили, гнучкості та загальної моторики. Цей інструмент, який має історичне коріння ще в античних культурах, сьогодні